

[Ebba Strange]

til kende over for finansministeren om, hvad det mener om sagen.

Efter vores mening bør finansministeren tilkendegive, at en række tjenestemænd har krav på at få inddækket det efterslæb, der er opstået i overenskomstperioden; Postforbundet har opgivet dette efterslæb til 5 pct. De statsansatte har et rimeligt krav på en real-lønsgaranti, for det er dem, der virkelig har mærket den indkomstbremse, der blev lagt ved det forrige augustforlig.

Derfor mener vi, at finansministeren kan gå til lønforhandlingerne for at forhandle. Hvis man bare siger nej, eller hvis man bare vil have sin vilje, så forhandler man ikke. Finansministeren må ud over de to punkter, jeg har nævnt, være villig til at imødekomme rimelige lønkrav fra organisationernes side.

Til allersidst vil jeg også lige knytte et par bemærkninger til det med skolen; det skyldes, at skole spørgsmål er vigtige og aktuelle og også afhængige af økonomien, og det skyldes endvidere, at politik jo ikke kun skal være en endimensionalt økonomisk ting. Det er en bredere verden, vi skal formulere os over for, end den, der har med betalingsbalance og inflationstakt at gøre.

SF er parthaver i folkeskoleforliget fra 1975. Vi har tiltrådt den aftale mellem forligspartierne, som styrker idræt og historie i folkeskolen, og som placerer latin som et tilbudsfag i 10. klasse. Den aftale står vi naturligvis ved.

Vi vil gerne ved denne lejlighed sige, at forudsætningen for, at der kan skabes andre, bredere og bedre løsninger på det danske skolevæsen, er, at de statslige bevillinger til det kommunale skolevæsen forøges, og det vil vi bede regeringen om at tage op til drøftelse. For så længe der ikke er klare tilkendegivelser om dette fra regeringen, vil de små forbedringer, vi kan lave på skoleområdet, kun blive lapperier.

Jørgen Jensen (DKP):

Efter at folketinget har forkastet den række gode ændringsforslag, som kommunisterne har stillet, kan jeg jo lige så godt udløse spændingen og sige, at vi vil stemme imod finanslovsforslaget.

Ellers må jeg sige, at afstemningerne i hvert fald afslørede, at fremskridtspartiets egne forslag var så reaktionære, at de ikke

selv turde stemme for dem. Det lyder meget godt, når hr. Svend Andersen (Rosk. a.) siger, at når man stemte imod de to forslag, var det, fordi folketinget ikke i øvrigt havde godkendt den foreslåede skattenedsættelse, og at de to forslag var stillet for at forbedre både de arbejdsløse og andre lønmodtageres realløn. Jeg må erindre om, at ændringsforslag nr. 1961 sagde, at man skulle nedsætte understøttelsen til 26 kr. i de første 3 måneder, dernæst skulle den i 3 måneder ned på 23 kr., og herefter skulle det være bistandsloven. At det endvidere skulle være en pligt for de arbejdsløse på et hvilket som helst tidspunkt på døgnet at stå vederlagsfrit til rådighed for kommunerne. Det var det forslag, som fremskridtspartiet altså ikke selv turde stemme for, da vi havde afstemning om det.

Selv om vi daglig siden regeringsdannelsen har været præsenteret for uenighed mellem de to regeringspartier om, hvad der var aftalt på Marienborg, og hvem af dem der havde ansvaret for de negative følger af disse aftaler, står det helt klart, at det var en unødvendig og en for landet og arbejderklassen skadelig udvikling, der blev indledt med aftalerne mellem partiet venstre og højrefløjen i socialdemokratiet.

Den var unødvendig, fordi der var og er andre politiske muligheder også her i folketinget. Og det er der, uanset om vi også i dag har hørt hr. Camre sige, at der ikke var noget alternativ. Det manifesterer sig næsten daglig her i folketinget ved afstemninger om ændringsforslag, også ved afstemningerne i dag om ændringsforslagene til finansloven. Så kan man sige, det var meget små nedskæringer, der var, men det var på væsentlige og afgørende områder, og det skal jeg vende tilbage til.

Det var skadeligt, fordi SV-regeringens politik forstærker og uddyber krisen og dens skadelige følger for arbejderklassen. Arbejdsløsheden bruges fortsat som et middel i den økonomiske politik, og kapitalhavernes økonomiske magt og indflydelse styrkes på lønarbejdernes bekostning. Vi hørte igen i dag, at der var 22.000 flere beskæftiget, skønt det gentagne gange har været dokumenteret, at det er, fordi man medregner de deltidsansatte. Omregner man dem til fuldtidsansatte, er der færre arbejdspladser til rådighed. Denne usandhed bliver ikke rigtig, fordi man gentager den. Det er ikke rigtigt, når statsministe-